

FEKETE VINCE

Vargaváros

ELVTÁRSIAS

A kultúrigazgató a könyvtáros vagy a magyartanár név szerint üdvözli az érkezőket akik könnyedén csak egy kis szvetterben az esti dolog mellől meglógva esnek be a nyikorgó moziterem szépen sorba rendezett jobb napokat is látott székeire szemben velük egy piros vászonnal letakart asztal rajta kancsó vízzel vagy palack ásványvízzel kis tálcán két pohárral mögötte két székkal egyik az író elvtársnak a másik a magyartanárnak vagy kultúrigazgatónak vagy...

Rövid bemutatás után rögtön át is adják a szót az író elvtársnak s az író elvtárs megpróbál olyasmiket felolvasni meg mondani hogy érdekes is legyen meg ne is unják az emberek s hogy ne is vigyék be másnap érte szenet/kokszot lapátolni éjszakára a milíciára megpróbálja rövidre fogni ne nyújtani el túlságosan a találkozó eme hivatalos részét...

A felolvasás végén a kultúrigazgató vagy magyartanár vagy más helyi ember legelső sorban ülő gyereke megkérdezi hogy feltehet-e egy kérdést természetesen válaszolja az író elvtárs hogyan ír mivel ceruzával avagy golyóstollal reggel vagy este-e az író elvtárs ésatöbbi ésatöbbi...

Aztán a kultúrigazgatónak vagy magyartanárnak vagy ésatöbbi... is lesz egy kérdése majd lelkesen biztatja a jelenlevőket köztük egy ismeretlen de nagyon érdeklődő szürke ballonkabátos elvtársat is hogy csak kérdezzenek bátran hiszen azért van itt az író elvtárs nálunk éppen hogy válaszoljon illetve biztosan szívesen válaszol – Nekünk...

Az est végén aztán a kultúrigazgató vagy magyartanár vagy stb. felesége egy szomszédos helyiségből nagy tálcákat hoz be mindenféle finomságokkal erős szilvapálinkát töltögetnek jó regáti bort is elővarázsolnak megoldódnak a nyelvek nevetés jókedv csodálatos csodálatos felolvasó est stb. stb.

Közben az író elvtárs suttogva meghallgatja a tanügyben jelentkező nehézségeket az előadást a problémák ellenére is satöbbi satöbbi intenek fejükkel a szürke ballonkabátos felé aztán a példaértékű iskoláról a kitűnő diákokról a falu jó szavalóiról beszélnek nagy hangon a különféle versenyeken való fellépésekről az aranykorszakról pártunk és államunk tényleg dicsőséges

évtizedeiről díjakról a helyi kultúrccsoport sikereiről és hogy a Téli-fa-ünnepélyre éppen milyen színdarabbal készül a helyi műkedvelő együttes hogy mennyi volt a vasárnapi focimeccs eredménye milyen volt az az évi termés hogy a tejet hogyan vásárolja fel az állam s hogy mindig csak az egyszerű ember jár mindenben... de erről csak magunk között és így tovább ésígytovább stb.

Majd átbaktatnak a sötét utcákon a kultúrigazgató vagy magyartanár vagy könyvtáros lakásába aki elmondja hogy eddig ugyan a matektanár szervezte ezeket az esteket de az nem volt jó mert már az est legelején berúgva érkezett s hülyeségeket beszélt ezért vették át ők az egészet s ugye hogy ez így nem is rossz és nem is üti meg a bokáját így senki érte satöbbi satöbbi satöbbi...

A háznál ismét vacsorázni kell mert „megéhesedik az ember” s hogy nézne ki ha még meg sem kínálnák és a kultúrigazgató vagy magyartanár pontpontpont kezét mos így aztán az egész családnak ki kell vonulnia sorban kezét mosni az egész családnak késsel-villával kell ennie szalvétát fogpiszkálót használnia aztán vacsora közben még meghallgatják a gyerek ugyemilyenjólmondja!,

ugyemilyenaranyos! szavalatát majd a házigazda már ismerős vicceit kacag nagyokat a vendéglátója a saját poénjain majd gyorsan berúg de még előtte elénekli halkán könnyező szemmel az asztal mellett vigyázzban állva a székely himnuszt a hol vagytok székelyek erdélyt bíztam rátokat majd az asztalra borulva elalszik hogy a feleséggel gyermekekkel kelljen kicipelni

az ágyba aztán mindenki lefekszik jól sikerült nap volt azt hiszem mondja az asszony másnap hajnalban búcsúzásként és nem lesz semmi baj reméljük amikor elköszönnek satöbbi satöbbi satöbbi satöbbi...

RÉGIVÁGÁS

Volt pipefű után szagló parasztlány és szövetillatú munkásnő; kis gumilabda és lomhább mozgású tündérlány is; diáklány és tejszagú kismama; a legrakoncátlanabb korában levő vad harmincasnegyvenes, és elvirágzott ötvenes, unatkozó magányos dáma. Volt olyan, akinek testén még ruhával, sminkkel semmit nem kellett eltakarni, összenyomni, felemelni, s akinél csak ravasz konfekcióval lehetett visszaadni a szép mell, a lapos has és a feszes csípő illúzióját. Volt egy éjszakáig tartó szelíd oroszlán, és hétvégi ijeszke őzike is. Volt, hogy karmos macskát simogattál szőre ellenében, mialatt pár lépcsőházzal odébb ágas, dupla címer sarjadt gyengéden egy férj homlokán, volt olyan is. És volt, akit alig lehetett lekapni a tíz körmérről, és olyan tapadós is, akit alig lehetett lekaparni, mert úgy kapaszkodott, mint a polip a szívókorongjaival a zsákmányára. Volt, volt. És volt barikádjai mögött ülő félénk cicus, akinek ha elkaptad a tekintetét, rögtön pirulva félrefordul, de ha egy bátorító félmosoly megy felé, öt perc múlva már az ágyban dorombol. És volt laza hölgyeményét is, aki annyira laza volt, hogy hangjától rezgett a környék; akivel minden percben lehetett volna lazítani, ha bírta volna – volt! – cérnával a partner. És volt elgyengült gazella is, aki oly gyengének mutatta magát, hogy majdnem járókában kellett felvezetni a paplanos ágyba, volt, de amikor már biztonságban elhelyezkedett, úgy megindult belőle a panasz meg a siránkozás ezzel az egész ellenséges világgal szemben, mint a gejzír. És volt felszabadult, öntudatos, önmagát vállaló nő is, olyan is, és volt butuska, introvertált libuci is, aki az első kézcsók után rögtön a házasságot fontolgatta. És volt majmocska is, aki olyankor zokdogálva röhögött és bruhaházva sírt, és olyan kis anyamackó is, aki elől a ritmust verte, hátul meg a taktust durrogatta. Volt olyan is, persze. S volt, aki csak gyöngéden, finomkán szerette, és akin erőszakos nemi... ízét kellett elkövetni, mert inkább akart csókos marakodást, mint bókos szarakodást. Volt, kiért örökkön, kiolthatatlanul emészti magát a férfi, kinek testéből tavaszi hársfák virágzó illata áradt,

kísértő öle, mint a cseresznyevirág gyöngé szirma, úgy vonzotta magához a vágytól és a vonzalomtól tehetetlenül lebegőt, hogy aztán dobálva, facsarva, kiszipolyozva félredobja. Igen. Volt olyan is. Volt, igen, volt, olyan is volt.

VULKÁNLESEN

Bévezetet a szomszéd egy félho-homályos, gyengén megvilágított szo-szobába, s ott vot előtem az ágyon e-egy szőke, göndör hajú, festet naccsá-ágaféle, s még integetett i-is nekem, hogy gye-he-re, csak gye-re. Én világéletembe nem mozdultam ki a fa-faluból, egyedül csak a környékbe beli hegyekbe, domboldalakra já-jártam a ke-kecskéimel, s a természet adta nagy-nagy tehet-ségemel, és nem vótam ura a, a he-helyzetnek, a testemnek, a lépései-imnek; egy ismeretlen erő, amit adig én még so-ha-ha az életben nem tapasztaltam ma-ma-gamon, taszitot, lökdö-söt az ágy s az ágyban levő naccsá-csága felé. Mikor odaértem, s má-ár ráha-hajoltam volna, mint ahogy azt a ke-kecskéknél i-is láttam, csak akkor vetem észre, hogy az-az, úgy lehet, nem es fe-he-hérnép, hanem inkább olyasmi-i, mint egy férfi, de már neeem lehetet visz-szafordulni, mert az a valami-i is lökdösöt hátulról, s már a lá-á-baimnak sem tutam parancso-olni egyáltalán. S mikor már reá-fe-feküdtem vóna, ő nem várta, hogy ez megtörténnyen, mert hirte-e-len lenről felnyúlt, s úgy megcsavarrrrrgatott, ho-ogy a nyeles gránát robbanása, ami a kezemben robbant vo-olt fel fijatalon, mikór kőmű-műves-füg-gőt akartam ké-é-készíteni belőlle vasvágó fűrésszel a-az építkezésen, az a, az a miliónyi ragyogó aprócsilag kutya-fü-üle-e vót aho-oz képest ő, ojan csilagmiriádót lát-tam, úgy szorította a, csavarta a, tépte a nagy hegyes körmeive-el, s én ojan fájdalmat érez-te-em, amijent még soha-ha adig a. A többit asztán mindenki tudha-attya. Akkor vákтам egyet oda a,

az öklömel annak a festet naccsá-gá-ának,
igyenesen a szeme köz-i, s osztán még többet,
s én osztán már többre semire nem emléxem,
csak ara a, amikor azok a, akik az ablakban s a, az
ajtóban a, vinyogva a rö-hö-ögéstől, leskelőttek
a, addig, hogy bé-szaladnak a, hogy leszednek a
naccsá-gáról, mert az es elkezdett kö-özben
öblös férfiha-hangon sikojtozni s még ordibááni,
hogy mencsetek meg a, megöl az idi-i-óta,
hogy azok bé-szaladnak és leszednek róla, s
osztán inentől már sem-mire nem e-emlékszem.

